

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/28/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317219168
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317219168.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a Mgr. Michala Novotného v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanému: N. O., nar. XX. Z. XXXX, adresa trvalého pobytu I. XXX, o 2.057,73 eur a príslušenstvo, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 20. septembra 2018 č. k. 30Csp/320/2017-159, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom č. k. 30Csp/320/2017-159 súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil právne § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1, § 525 ods. 1 O. z. (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších zmien a doplnení), § 5b ZoOs (zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších zmien a doplnení), § 497, § 708 ods. 1 a § 710 Obch. z. (zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších zmien a doplnení) a § 92 ods. 8 zákona o bankách (zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách) a vecne nepreukázaním aktívnej legitímácie žalobkyne v tomto konaní z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenia o platnom postúpení vymáhanej pohľadávky. Žalobkyňa totiž nepredložila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení a to, že pred postúpením pohľadávky bankou banka žalovaného písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a žalovaný napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní, banka neukončila záväzkový vzťah a úver pred postúpením pohľadávky nebol splatný, pohľadávka banky v čase jej postupovania nebola postupiteľná, jej postúpenie bolo objektívne (zo zákona) neprípustné, nakoľko svojím obsahom a účelom bolo v priamom rozpore so zákonom a ako také podľa § 39 O. z. bolo neplatné medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávok a voči žalovanému neúčinné.

2. Z vykonaného dokazovania mal za dokázané, že právny predchodca žalobkyne - Slovenská sporiteľňa, a. s. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 13.6.2008 zmluvu o poskytnutí balíka produktov a služieb pre fyzické osoby, na základe ktorej došlo k nahradeniu zmluvy, predmetom ktorej bolo vedenie bežného účtu, resp. zmena bežného účtu s poskytnutím povoleného prečerpania bežného účtu do výšky 37.000 Sk s tým, že úroková sadzba, ktorou sa určilo prečerpanie bola 15,10 % ročne, typ premenlivá. Z dôvodu neplnenia si povinností zo strany žalovaného právny predchodca žalobkyne listom zo dňa 23.11.2015 vypovedal zmluvu, na základe ktorej bolo žalovanému poskytnuté povolené prečerpanie a zároveň vyhlásil mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania. Dňa 23.6.2017 uzatvorili Slovenská sporiteľňa, a. s. ako postupca a žalobkyňa ako postupník zmluvu o postúpení pohľadávok,

na základe ktorej bola na žalobkyňu postúpená pohľadávka voči žalovanému z nepovoleného debetu na účte fyzickej osoby vo výške 2.057,73 eur. Slovenská sporiteľňa, a. s. ako postupca listom zo dňa 23.11.2015 oznámila žalovanému postúpenie tejto pohľadávky na žalobkyňu. Posudzovaný právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovaným súd prvej inštancie posúdil ako spotrebiteľský, pretože zmluva, ktorá bola medzi nimi uzatvorená je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. § 52 a nasl. O. z. Právny predchodca žalobkyne bol v čase uzavretia zmluvy v postavení veriteľa a zároveň dodávateľa s poukazom na predmet podnikania a žalovaný bol v postavení spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní zmluvy o poskytovaní balíka produktov a služieb pre fyzické osoby nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Tento právny vzťah sa preto spravuje ustanoveniami O. z. a právnymi predpismi, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Predmetom konania je nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 2.057,73 eur s príslušenstvom. Žalobkyňa odvodzuje svoje právo od zmluvy, ktorú žalovaný uzatvoril so Slovenskou sporiteľňou, a. s., teda bankou poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie, čo je skutočnosť všeobecne známa. Túto pohľadávku voči žalovanému mala získať na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.6.2017. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak povinný tvrdiť a preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

3. Na základe takto zisteného skutkového stavu dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa nepreukázala, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka právneho predchodcu žalobkyne - Slovenskej sporiteľne, a. s., voči žalovanému postúpená na žalobkyňu, boli splnené obe podmienky postúpenia vyplývajúce z ust. 92 ods. 8 zákona o bankách, t. j. požiadavka 90-dňového omeškania a tiež to, že bol žalovaný písomne vyzvaný na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o poskytnutí balíka produktov a služieb pre fyzické osoby a že takúto výzvu žalovanému aj odoslala a doručila. Samotná listina - výpoveď zo zmluvy, ktorej účinnosť je viazaná na to, že sa dostane do dispozície adresáta - spotrebiteľa (žalovaný), bez preukázania jej doručenia, právne relevantné účinky nemôže mať. Žalobkyňa tak nepreukázala, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobkyňu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Napokon na pojednávaní súdu právny zástupca žalobkyne uviedol, že nedisponuje podacím hárkom a ani doručenkou k výpovedi zmluvy zo dňa 23.11.2015, ktorá je zároveň výzvou na úhradu pohľadávky. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná) a že žalobkyňa je oprávnená pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom. Vzhľadom na to, že žalobkyňa nepreukázala, že sa platne a účinne stala veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázala svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie, súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

4. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil právne § 255 ods. 1 C. s. p. a vecne tým, že žalovaný bol síce v konaní v celom rozsahu úspešný, čo by malo za následok plný nárok na náhradu trov konania, avšak v konaní mu preukázateľne žiadne trovy nevznikli, preto mu ich súd nepriznal.

5. Rozsudok napadla včasným odvolaním žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu úplným vyhovením žalobe, alternatívne s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, vniac súd prvej inštancie, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil a svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňi uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Žalobkyňa zastáva názor, že v konaní bolo dostatočne preukázané, že postupca pred postúpením pohľadávky dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 ZoB ukladá. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní s plnením po dobu 1817 dní a žalobkyňou opakovane vyzvaný na úhradu svojho peňažného záväzku, a to výzvou zo dňa 18.10.2012, 23.11.2015 (označenou ako „Výpoveď zmluvy“) a tiež výzvou zo dňa 22.3.2017. Tieto skutočnosti žalobkyňa v konaní opakovane tvrdila, pričom jej tvrdenia neboli žalovaným spochybnené ani vyvrátené, preto ich mal súd v zmysle § 151 ods. 1 C. s. p. považovať za nesporné. Žalobkyňa tiež poukázala na § 89 ods. 1 ZoB ako aj bod 19.16 VOP, podľa ktorého „Klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky...“. Na podporu svojich tvrdení poukázala na početné rozhodnutia všeobecných súdov SR, a to uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/76/2016, 9Co/145/2015, uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/147/2017 a ďalšie. Skúmanie podmienok vyplývajúcich z ust. § 92 ods. 8 ZoB nebolo potrebné, nakoľko si zmluvné strany vzájomné práva a povinnosti upravili v

súdenom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchylné od § 92 ods. 8. Pokiaľ ide o preukázanie aktívnej legitímácie, žalobkyňa túto preukázala predložením Zmluvy o postúpení pohľadávok.

6. Žalovaný odvolacie námietky nepodal a k odvolaniu žalobkyne sa nevyjadril.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 C. s. p.) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. júla 2019 (§ 219 ods. 1, 3 C. s. p. v spojení s § 378 ods. 1 C. s. p.).

8. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 30Csp/320/2017 je žaloba o zaplatenie 2.057,73 eur s príslušenstvom titulom nároku žalobkyne na zaplatenie sumy z povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na účte žalovaného spolu s príslušným úrokom z omeškania. Súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, a to nedodržanie povinností vyplývajúcich z ust. § 565 O. z. v spojení s § 92 ods. 8 ZoB. Predmetom odvolacieho konania vzhľadom na odvolacie námietky žalobkyne bolo posúdiť, či súd prvej inštancie vec správne posúdil a vykonal náležité dokazovanie a to najmä, či žalobkyňa preukázala platné postúpenie bankovej pohľadávky v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB.

9. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

10. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 C. s. p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalobcu s takýmito dôvodmi a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia, odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

11. Na to, aby sa niekto stal stranou sporu netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo, aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania sa v občianskom procesnom práve používa pojem „vecná legitímácia“. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom tohto oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/192/2004).

12. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade sa žalobcovi nepodarilo preukázať jeho aktívnu legitimitáciu, keď sice predložil zmluvu o postúpení pohľadávok, nepreukázal však splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa voči žalovanému ako dlžníkovi. Rozhodujúcou okolnosťou tu bola skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský spor týkajúci sa pohľadávky banky zo spotrebiteľského úveru.

13. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka, banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Predovšetkým odvolací súd nepovažuje za dôvodnú výhradu žalobkyne, že klient banke súhlas s postúpením pohľadávky písomne udelil v bode 19.16 VOP, kde „Klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky ..., pretože takto udelený súhlas dlžníka nebol platný, keďže ide o pohľadávky z úverového vzťahu, ktorý je vzťahom spotrebiteľským a podľa ust. § 53 ods. 1 O. z. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (tzv. neprijateľné podmienky). V zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ treba pri posudzovaní neprijateľnosti (nekalosti) zmluvných podmienok porovnávať právnu pozíciu, v akej by spotrebiteľ bol podľa aplikovateľných vnútroštátnych predpisov, t. j. ako by danú situáciu upravovali dispozitívne zákonné normy, pokiaľ by také ustanovenie v zmluve nebolo. V prejednávanej veci je zjavné, že ak by VOP neobsahovali uvedenú zmluvnú podmienku, aplikoval by sa zákonný zákaz postúpenia pohľadávok bankou bez splnenia osobitných podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Predmetné zmluvné dojednanie potom spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pretože zásadným spôsobom zjednodušuje pozíciu banky pri postupovaní pohľadávky a to napriek tomu, že jej postúpením dochádza k zmene dlžníkovho (spotrebiteľovho) partnera, pred ktorým ho ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. má chrániť. Možno totiž predpokladať, že dlžník vstupuje do právneho vzťahu s bankou práve preto, že je to banka, teda regulovaný subjekt podliehajúci určitým pravidlám podnikania, obozretnosti, dôveryhodnosti a dohľadu príslušného regulátora. Okrem toho vstupuje do tohto vzťahu s dôverou, že citlivé údaje o jeho majetku a majetkových pomeroch budú chránené pred zneužitím, resp. že každé ich sprístupnenie tretej osobe sa bude diať s jeho súhlasom, pričom citované ustanovenie VOP ho o túto ochranu oberá. Toto ustanovenie je obsiahnuté vo VOP, čo je vopred formulovaný dokument, ktorý žalovaný musel akceptovať ako celok a odmietnuť ho mohol jedine odmietnutím celej zmluvy, takže nejde o ustanovenie individuálne dojednané v zmysle § 53 ods. 2 O. z. a treba ho považovať za neprijateľnú a teda neplatnú podmienku v predmetnej úverovej zmluve v zmysle § 53 ods. 4 O. z. K postúpeniu pohľadávky potom mohlo dôjsť len za splnenia podmienok v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., ktorých splnenie ale žalobca nepreukázal.

15. Banka so svojim klientom môžu dojsť k vzájomným právam a povinnostiam odchylným od ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB. Odvolací súd udáva, že z definovania podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky (v rámci bankového zákona) je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Ak sa strana nespráva spôsobom výslovne stanoveným zákonom a koná jednoznačne v jeho rozpore v neprospech spotrebiteľa je takéto konanie potrebné považovať

za zakázané, a teda aj odporujúce zákonu a tak v konečnom dôsledku neplatné (tu pozri aj Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2018 spisovej značky 7Cdo/26/2017).

16. Odvolací súd má za to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchýliť (porov. Rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 18Co/109/2011). Ustanovenie § 89 ods. 1 ani iné ustanovenie ZoB účinné v čase uzavretia zmluvy o úvere a v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok neumožňovalo banke a jej klientovi upraviť si práva a povinnosti z obchodov odchyľne od tohto zákona alebo osobitného predpisu.

17. Za správne bolo potrebné považovať skutkové zistenia súdu prvej inštancie o tom, že predmetom sporu sú záväzky zo Zmluvy o poskytnutí balíka produktov a služieb pre fyzické osoby uzavretej dňa 13.6.2008 medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobkyne - Slovenská sporiteľňa, a. s., ktorou došlo k nahradeniu zmluvy, ktorou bol žalovanému poskytnutý kontokorentný úver a na základe ktorej právny predchodca žalobkyne poskytol žalovanému povolené prečerpanie na bežnom účte vo výške 37.000 Sk s dohodnutou výškou premenlivej úrokovej sadzby 15,10 % p. a. Keďže si žalovaný zmluvné povinnosti neplnil, banka vypovedala zmluvu listom zo dňa 23.11.2015 (č. l. 60), ktorým zároveň pristúpila k mimoriadnej splatnosti povoleného prečerpania, pričom začiatok plynutia výpovednej doby začne plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po doručení tejto výpovede. Výška pohľadávky ku dňu vyhotovenia výpovede zo zmluvy predstavovala sumu vo výške 1.886,14 eur. Dňa 23.6.2017 došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0666/2017/CE k postúpeniu pohľadávok zo Slovenskej sporiteľne, a. s., ako postupcu na žalobkyňu ako postupníka. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že ku dňu postúpenia pohľadávky bol žalovaný v omeškaní 1817 dní (č. l. 68).

18. Ako už bolo vyššie uvedené, požiadavkou pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. je jednak 90-dňové omeškania dlžníka, jednak písomná výzva banky doručená dlžníkovi. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná a jej postúpenie by odporovalo zákonu (§ 525 ods. 2 Obč. zák.) a ako také je neplatné v zmysle § 39 O. z. a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) účinne písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

19. Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu odvolací súd uzatvára, že v konaní síce bolo preukázané, že banka vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok písomne žalovaného na splnenie peňažného záväzku z úverovej zmluvy a to výzvou, obsiahnutou v liste zo dňa 23.11.2015, v ktorej je aj samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, keď síce bola splnená jedna podmienka, a to požiadavka 90 dňového omeškania obsiahnutá v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., avšak nebolo preukázané, že by žalovaný výzvu právneho predchodcu žalobkyne riadne prevzal, bola mu riadne doručená, pričom písomná výzva banky klientovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky, alebo jej časti na inú osobu. Tým, že banka túto výzvu dlžníkovi nezaslala, resp. táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná, neposkytla mu dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke na zotrvanie s ňou vo vzťahu. Splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatných pohľadávok teda nebolo preukázané. Zmyslom a cieľom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo dosiahnuť stav, aby mal dlžník dostatok času na vykonanie opatrení zotrvať na vzťahu so „svojou“ bankou a tak zotrvať aj vo sfére kontrolovanej Národnou bankou Slovenska.

20. V dôsledku nesplnenia tejto podmienky je potom vo výsledku správny záver súdu prvej inštancie, že postúpenie pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a. s. zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0252871590 odporuje zákonu a žalobkyňa sa nestala veriteľom tejto pohľadávky, kvôli čomu jej chýba aktívna legitímácia (tu pozri aj rozsudok NS SR z 24.4.2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017). V tejto súvislosti odvolací súd ešte dodáva, že pokiaľ ustálená súdna prax (R 4/2008) už v minulosti ustálila, že zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá v rozpore s ustanovením § 525 ods. 2 O. z. (ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom) je absolútne neplatným právnym úkonom (§ 39 O. z.), tak takýto záver platí o to viac, ak postúpenie pohľadávky odporuje zákonu na dodržiavanie ktorého sa zmluvné strany dôvodne pri uzatváraní zmluvy o peňažnom záväzku spoliehali.

21. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na judikát uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR pod číslom 119/2003, spisovej značky 4Obo/210/01, odvolací súd

(osvojujú si názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovaný v jeho rozhodnutí z 24. apríla 2018 spisovej značky 1Cdo/147/2017) uvádza, že podľa jeho názoru sa jedná o judikát v obchodnoprávnom spore staršieho dáta, ktorého závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Predmetný judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa O. z. obsahuje ustanovenie o zákaze postúpenia (§ 525 O. z.). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 O. z. alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 O. z.), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.

22. Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.6.2003, sp. zn. 4Obo/210/2001, na ktorý sa žalobkyňa odvoláva, odvolací súd poukazuje na odklon od uvedeného rozhodnutia, ktorý vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/49/2008 zo dňa 14.5.2008, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.1.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu -- zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z O. z. nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietať a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 3.7.2012.

23. Podľa § 387 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

24. Vychádzajúc z vyššie uvedeného bol záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu správny a pre jej nedostatok bolo potrebné jeho žalobu bez ďalšieho zamietnuť. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo veci samej ako aj v časti trov prvoinštančného konania potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

25. Vzhľadom k výsledku takto skončeného odvolacieho konania bol plne úspešný žalovaný a preto by mu v zmysle ust. § 255 C. s. p. v spojení s § 396 C. s. p. patrila plná náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd však berúc do úvahy skutočnosť, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny a žiadne trovy konania mu nevznikli, postupujúc v súlade so zásadou hospodárnosti konania (čl. 17 Základných princípov C. s. p.) rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku.

26. Záverom odvolací súd pripomína, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, čo vyplýva i z ustálenej judikatúry. Judikatúra však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

27. K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).